

LA GALERIA

73

Barcelona celebra el trentè Festival de Jazz

Bea Cabezas

La fusió de ritmes amb el jazz, protagonista del Festival de Jazz.

OPINIO

11

El Front de Ciment...

Miquel Payeras

13

Estapé respon

Fabià Estapé / Toni Carís

13

Regals radiofònics

Toni Cañís

15

Drets humans sota mínims

Llibert Ferri

16

El dossier Hernu

Xavier Vinader

17

Les maletes de la por

Pere Martí

18

Encefalogrames plans

Ramon Barnils

Els riscos de Romero

J. J. Pérez Benlloch

Models

Pau Viciano

19

Les atzavares de Rovira...

Martí Domínguez

82

Teoria econòmica

Joan Francesc Mira

La torna

Al País Valencià els pronòstics sobre els efectes benèfics del pacte lingüístic no s'acaben de veure enlloc. A la pràctica estem com estàvem o, fins i tot, pitjor. De dades per corroborar aquest trist pronòstic no en falten. La d'aquesta setmana és el veto incompreensible del PP a l'estrena en català a València de l'obra d'Els Joglars *La increïble història del Dr. Floit i Mr. Pla*. Si bé es mira la catàstrofe és mínima comparada amb la persecució contra personalitats de la nostra cultura o amb la censura dels llibres de text dels escolars valencians. Tot i això, l'incident teatral, adquireix tota la seua dimensió simbòlica enmig del context del pacte, i posa de relleu una política que mira ara i adés d'aniquilar tot allò que signifiqui la normalitat d'una llengua i d'una cultura. Aquesta és, al cap-

“La dreta valenciana torna als polítics catalans la seua comprensió i suport a un pacte que se suposa que pretén pacificar el País Valencià.”

davall, la manera amb què la dreta valenciana torna als polítics catalans la seua comprensió i suport a un pacte que se suposa que pretén pacificar el País Valencià i normalitzar les relacions culturals entre tots dos pobles.

En tot cas, el govern Zaplana i els seus responsables culturals s'equivoquen. La seua visió estreta, autoritària i pobra sobre les exigències en aquest terreny de la societat valenciana no està a l'altura de les circumstàncies. Els valencians són molt més madurs i cultes que no pas els seus governants. La neurosi anticatalanista tan sols és privativa d'una minoria que persegueix l'aniquilació del valencià i, per defecte, d'una administració i d'un govern que per foscos interessos es pleguen a l'obsessió. Les coses clares: l'actuació del director general

de teatres de la Generalitat Valenciana, Juan Gil-Albors, ens fa passar a tots els valencians per uns autèntics rucs i ens mostra davant de l'opinió pública de l'estat com un poble intolerant i xenòfob.

S'imaginem la Generalitat de Catalunya prohibint que al Teatre Nacional s'estrene una obra interpretada en valencià? I encara, entestats a fer que l'única llengua de cultura dels valencians siga la castellana, per què no prohibir també qualsevol actuació musical cantada en francès, anglès, etc.? Un cas, com es veu, que per absurd resulta del tot inadmissible. Dubtem, d'altra banda, que a aquells que han inspirat la censura lingüística els puga interessar el més mínim aquesta obra de teatre o qualsevol altra.

La censura, però, no és cap originalitat ni del franquisme ni del PP valencià. Fins el punt que ara la moda també ens arriba des del govern de les Illes Balears. Per primera vegada en molts anys, i gràcies a les gestions del president Zaplana, el seu homòleg balear, Jaume Matas, ha retirat el seu ajut als Premis Octubre. Una actuació que se suma a la seua croada contra els membres i les activitats de l'Obra Cultural Balear i que culmina el seu projecte polític comú amb Zaplana de crear una marca turística –territorial?– sota el títol de “Mediterráneo Español”.

Aquestes són, com dèiem, les torres, la torna del Partit Popular, a tot un seguit d'esforços fets pel món de la cultura i de la política dels Països Catalans a fi d'afavorir una entesa que, superant l'estricta marc lingüístic, ens acoste als valencians. ■